

KAPITOLA 1

Za dva roky půjdu na vysokou. Kdybys mi teď koupil auto, tak ti tu po mně zůstane. A bude pořád prakticky nové," přemlouvala Helen tátu. Táta se bohužel nikdy nenechal utáhnout na vařené nudli.

„Lennie, to, že zákony státu Massachusetts dovolují šestnáctiletým řídit...“ nadechl se Jerry.

„Je mi skoro sedmnáct,“ připomněla mu rychle Helen.

„... ještě neznamená, že s nimi nutně musím souhlasit.“ Otec si stál za svým, ale Helen se ještě nehodlala vzdát.

„S Pašíkem můžeme jezdit už jen tak nanejvýš rok nebo dva,“ pokračovala. Pašík říkali otcovu starému džípu Wrangler. Helen chovala vážné podezření, že tohle auto parkovalo už před hradem, kde vladař kdysi podepisoval Velkou listinu práv a svobod. „A taky si spočítej, co bychom s hybridem ušetřili za benzín. Nebo dokonce s elektromobilem. Ten tu bude mít brzy každý, tati.“

„Hm, hm.“ To bylo všechno, co řekl.

Ted už vážně prohrála.

Helen Hamiltonová si pro sebe cosi tiše zabručela a zadívala se přes zábradlí trajektu, na kterém se vraceli na Nantucket. Představila si, jak další rok denně pošlape do školy na kole, a to i v listopadu, a jak bude škemrat o svezení, jakmile napadne

trochu víc sněhu. Nebo, což byla zdaleka nejhorší představa, jak dojíždí autobusem. Při pomyslení na nadcházející trápení se celá otřásla a raději nad tím přestala uvažovat. Někteří ze svátečních výletníků okolo z ní nespouštěli oči. Byla na podobnou pozornost zvyklá, a tak se snažila nenápadně odvrátit jinam. Helen při pohledu do zrcadla neviděla nic než dvě obyčejné oči, nos a pus. Ale lidé z pevniny na ni často zůstávali doslova zírat, což jí bylo nesmírně protivné.

Naštěstí pro ni nenastoupila většina turistů toho odpoledne na trajekt kvůli ní, ale kvůli nádhernému výhledu na Nantucket. Byli natolik odhodláni vstřebat všechnu tu komorní krásu dřív, než skončí léto, že se cítili povinni neustále vzdychat a žasnout nad veškerými divy Atlantiku, které Helen dávno nechávaly naprosto chladnou. Sama dospívání na malém ostrově pokládala sotva za něco jiného než za pořádnou otravu a nemohla se dočkat, až odjede studovat na pevninu. Pryč z Massachusetts. A pokud se jí to podaří, tak i z východního pobřeží.

Ne že by se jí tak zajídal jejich domácí život, s tátou si perfektně rozuměli. Máma od nich utekla, když byla Helen ještě maličká, ale Jerry se rychle naučil, jak věnovat své dceři správnou míru pozornosti. Nikdy se jí nevěšel na paty, ale kdykoli ho potřebovala, byl vždycky nablízku. Nad trpkou debatou ohledně koupi auta se dalo mávnout rukou. Helen věděla, že lepšího tátů by si nikdy nemohla přát.

„Ahoj Lennie! Jak jde život?“ zavolal známý hlas. Hrnula se k ní Claire, nejlepší kamarádka už od narození. Zkušenými šťouchanci si odklízela z cesty nejisté turisty, kteří jen tak tak drželi balanc.

Moře neznalí jednodenní výletníci před Claire uhýbali jako před nadupaným fotbalovým obráncem, rozhodně ne jako před křehoučkou vílou, jež zlehka našlapuje v sandálech s platformou. Ladně proplula rozkývanou uličkou, kterou si proklestila, proklouzla k Helen a opřela se o zábradlí.

„Rolničko! Tak koukám, že jsi taky vyrazila na nákupy do školy,“ zavolal Jerry a jednou rukou ji celou objal i se všemi jejími balíčky.

Claire Aoki neboli Rolnička byla pořádné číslo. Každý, kdo viděl jejích necelých 160 centimetrů a jemné asijské rysy a přehlédl přitom její bojovnou duši, riskoval kruté utrpení v rukou hrubě podceněného soupeře. Přezdívku „Rolnička“ za sebou vláčela jako kouli na noze a z duše ji nenáviděla. Říkali jí tak od malička. Rodina i kamarádi svorně tvrdili, že na ni prostě nemohou volat jinak. Claire se totiž jednoduše smála nejpěkněji v celém vesmíru. Její zasmání nikdy neznělo afektovaně ani ostře, naopak, byl to přesně ten druh smíchu, co přiměje každého na doslech roztáhnout koutky.

„Je to tak, otče mé navždy nejdražší přítelkyně,“ odpověděla Jerrymu a s chutí ho objala. Úplně ignorovala, že ji před chvílí oslovil nenáviděnou přezdívku. „Smím si krátce promluvit s vaší slečnou dcerou? Omlouvám se za svou neomalenost, ale půjde o přísně tajné informace. Zaslíbila bych vás do nich...“ nadechla se.

„Ale potom bys mě musela zastřelit,“ dořekl prozíravě Jerry. Poslušně se odloukal ke kiosku, aby si koupil limonádu, dokud se jeho dcera alias šéfová potravinové policie nedívá.

„Tak copak máš v té tatínkově tašce?“ zeptala se Claire. Popadla Heleninu kořist a začala se v ní zručně prohrabovat. „Džíny, svetřík na zapínání, tričko, prád... cože?! Ty chodíš nakupovat prádlo s tátou? To snad ne!“

„A co mi asi tak zbývá!“ stěžovala si Helen a vytrhla Claire tašku z rukou. „Potřebovala jsem nový podprsenky! Ale v době, kdy si je zkouším, se táta stejně schovává v knihkupectví. Můžeš mi věřit, že ani pomyšlení, že zrovna chodí někde o kus dál ve stejný ulici, mi není dvakrát příjemný,“ usmála se a zrudla.

„No, ona to zas až taková hrůza nebude. Ty si totiž stejně nikdy nekoupíš nic sexy. Ježší, Lennie, vždyť ty se strojíš jak

moje babička.“ Claire jí před očima přidržela pár bílých bavlněných kalhotek s vysokým pasem. Helen jí je vyškubla, schovala je na dno tašky a Claire se tomu zasmála svým krásným smíchem.

„Jasně, ale já jsem stejně takový mimoň, že to o mně každý ví,“ odpověděla Helen. Pošťuchování Claire jako obvykle okamžitě odpustila. „Nebojíš se náhodou, že se ode mě nakazíš osudovým lůzrovstvím?“

„Né. Já jsem totiž tak úžasná, až jsem imunní. A mimochodem, vy mimoni jste stejně nejlepší. Člověk si vás lehko získá. A taky se mi hrozně líbí, jak pokaždý, když se zmíním o kalhotkách, hned zčervenáš.“

Claire se musela kousek posunout kvůli horlivému párku fotografů. Počkala, až se paluba zhoupne, a ušetřila turistům jeden ze svých nindžovských šťouchanců. Klopýtali stranou a smáli se, jak s nimi „neklidné moře“ hází, aniž by postrehli, že se jich Claire byť jen dotkla. Helen si pohrávala se srdíčkem na řetízku, který si nikdy nesundávala. Využila příležitost a nahrbila se přes zábradlí, aby byla blíž ke své drobné kamarádce.

Pro bolestně plachou Helen představovala její nápadná výška holé neštěstí. Měřila skoro sto osmdesát a pořád rostla. Modlila se k Ježíši, Buddhovi, Mohamedovi i Višnuovi, aby ji konečně zarazili, ale nepomáhalo to. Po nocích cítila v rukou a nohou horké jehličky a svalové stahy, se kterými přibývaly další centimetry. Umiňovala si, že jestli těch sto osmdesát překoná, vyšplhá na bezpečnostní zábradlí majáku v Siasconsetu a skočí.

Prodavačky v obchodech s oblečením jí pokaždé vykládaly, jakou má kliku, ale ani ony nedokázaly nikdy objevit žádné kalhoty, co by jí seděly. Helen se smířila se skutečností, že správně dlouhé a zároveň rozumně drahé džíny si může koupit vždycky jen o několik velikostí větší. A pokud opravdu nechce, aby jí klouzaly z boků, musí si pro změnu zvyknout na chladný vánek okolo kotníků. Naoko závistivé prodavačky s promrzlými kot-

níky ani s kalhotami napůl žerdi rozhodně nechodí, tím si byla jistá.

„Stůj rovně,“ štěkla na ni automaticky Claire, jakmile si všimla, že se Helen hrbí. Okamžitě ji poslechla. Claire vštěpovala správné držení těla její dokonale elegantní japonská maminka a snad ještě elegantnější babička v kimonu.

„Fajn! Tak k věci,“ řekla Claire. „Znáš ten palác s obrovským pozemkem za spoustu milionů, co patřil tomu chlápku z New England Patriots?“

„Ten ve Sconsetu? Jasně. Co je s ním?“ zeptala se Helen. Vzpomněla si na soukromou pláž, která náležela k rozlehlému domu. Ještě že její táta nikdy nevydělal v obchodě dost peněz, aby si koupili dům blízko u vody.

Helen se jako dítě jednou málem utopila a od té doby tajně věřila, že se ji v té chvíli Atlantský oceán pokoušel zabít. Tohle paranoidní podezření si nechávala čistě pro sebe, ale přesto byla mizerná plavkyně. Po pravdě řečeno dokázala několik minut šlapat vodu, ale nepřinášelo jí to nejmenší potěšení. Nakonec šla stejně pokaždé ke dnu jako kámen, bez ohledu na to, kolik je v oceánské vodě soli a jak mohutně kolem sebe máchala rukama.

„Koupila to jedna velká rodina,“ vysvětlila Claire. „Spíš dvě rodiny. Nevím, jestli to říkám úplně správně, ale myslím, že tam žijí dva tátové, co jsou bratři. Oba mají děti – takže ty děti jsou bratřanci a sestřenice?“ Claire sraštila obočí. „To je jedno. Chci říct, že ti, co se tam nastěhovali, mají hromadu dětí, všechny zhruba stejně staré. Dva z těch kluků půjdou do naší třídy.“

„A teď mě nech hádat,“ přerušila ji Helen s kamennou tváří. „Vyložila sis tarotové karty a zjistila jsi, že se do tebe ti kluci oba šíleně zamilují a pak svedou osudový boj. Budou se bít, dokud jeden z nich nezemře.“

Claire koplá Helen do holeně. „Ne, ty pitomečku. Pro každou z nás bude jeden.“

Helen si hladila nohu a předstírala, že ji bolí. Přestože ji Clai-

re nakopla, jak nejvíc uměla, na pořádnou ránu, po které by Helen zůstala modřina, neměla sílu.

„Pro každou z nás jeden? To ne, to je na tvoje poměry málo dramatický,“ popichovala ji Helen. „Nedostatečně komplikovaný. To neberu. Co tohle? Zamilujeme se obě do stejného kluka, nebo každá do toho nesprávného – do toho, co miluje tu druhou – a potom *svedeme osudový boj* my.“

„Co to plácáš?“ napomenula ji Claire svým líbezným hláskem a soustředěně si prohlížela nehty. Tvářila se, že vůbec nechápe, o čem Helen mluví.

„Bože, Claire, pokaždé dopředu vím, s čím přijdeš,“ smála se Helen. „Rok co rok oprášíš karty, které sis koupila na školním výletě v Salemu, a vyčteš z nich, že nás čeká něco úžasnýho. A víš, co je jediná věc, co mě potom vážně ohromí? Že jsem se o zimních prázdninách neunudila k smrti.“

„Ale proč se tomu tak bráníš?“ protestovala Claire. „Nám dvěma se nakonec stejně něco fantastickýho přihodí, to je jasný. Na *obyčejný život* jsme až moc báječný.“

Helen pokrčila rameny. „Mně můj obyčejný život naprosto vyhovuje. Skoro si myslím, že kdyby se tvoje věštby vyplnily a něco opravdu přišlo, byla bych z toho v pořádném šoku.“

Claire naklonila hlavu na stranu a zkoumavě si Helen prohlížela. Helen si uvolnila pramínky vlasů zastrčené za ušima a nechala je sklouznout na tvář. Nesnášela, když ji někdo pozoroval.

„Já vím, to bys byla. Ale já jen prostě nevěřím, že bys někdy mohla být obyčejná,“ dodala Claire zamyšleně.

Helen raději bleskově změnila téma. Probraly školní rozvrh, běžecké tratě a jestli si Helen má, nebo nemá nechat ostříhat vlasy do ofiny. Helen toužila po novém účesu, ale Claire jí to nechtěla dovolit. Nepřála si, aby se jejích dlouhých světlých vlasů vůbec dotkly nůžky. Potulovaly se po lodi, dokud se nepřiblížily k místu, kterému říkaly „zóna úchylů“. Potom se rychle obrátily a vydaly opačným směrem.

Tuhle část trajektu nesnášely, hlavně Helen. Připomínala jí děsivého chlapa, co se kolem ní jedno léto stále motal. Až do chvíle, kdy se prostě vypařil z lodi. Namísto aby se jí v okamžiku, kdy pochopila, že se ten člověk už nevrátí, ulevilo, měla tehdy pocit, že provedla něco zlého. Nikdy se s tím Claire nesvěřila, ale zahlédla tam jasný záblesk a ucítila příšerný zápach spálených vlasů. Pak byl ten chlap jednoduše pryč. Při vzpomínce na tuhle příhodu se jí pořád zvedal žaludek, ale dělala, jako by to všechno byl jenom vtip. Přinutila se usmát a nechala se od Claire odtáhnout na jinou část paluby.

Jerry se k nim připojil, když trajekt přirážel k molu. Claire jim oběma zamávala na rozloučenou a slíbila, že se nazítří ještě pokusí zastavit u Helen v práci, ale jistě to nevěděla, protože zbýval poslední prázdninový den.

Helen pracovala několik dní v týdnu pro tátu, kterému patřila část ostrovního obchodu se smíšeným zbožím. Kromě ranních novin a čerstvé kávy prodávali Fralingerovy karamely, nejrůznější bonbony na váhu, tofé v broušených dózách a asi metr dlouhé lékočicové pendreky. Nikdy jim nechyběly ani čerstvě řezané květiny, ručně vyráběná blahopřání, žertovné dárky, kouzelnické potřeby, sezónní cetky pro turisty a základní potraviny jako mléko a vejce pro místní obyvatele.

Asi před šesti lety rozšířili v News Store sortiment. Do jeho zadní části se totiž nastěhovaly Kateiny koláče. Od té doby tu obchody jen kvetly. Kate Rogersová byla, stručně řečeno, geniální pekařka. Do koláčů, dortů, kynutých housiček, sušenek a báboviček uměla zapéct cokoli. Dokonce i obecně nepopulární druhy zeleniny jako růžičková kapusta nebo brokolice se díky Kateiným pekařským fíglům změnily v nesmírně oblíbené náplně croissantů.

Kate bylo něco přes třicet, ale pořád sršela neobvyklými nápady. Stala se Jerryho obchodní partnerkou a přebudovala si zadní část krámu. Proměnila ji v útočiště ostrovních malířů,

sochařů a spisovatelů, ale nedovolila, aby se z toho vyvinula snobská záležitost. Pečlivě sledovala, jestli se každý milovník čerstvého pečiva a pravé kávy – od kravaťáků přes básníky a místní dělníky až po byznysmeny s ostrými lokty – cítí u svého stolku pohodlně a čte si noviny. Uměla zařídit, aby se každý cítil vítán. Helen ji doslova zbožňovala.

Následující den dorazila do práce, právě když se Kate pokoušela odtáhnout do skladu pytle s moukou a cukrem. Byl na ni žalostný pohled.

„Lennie! Zaplať pámbu, že jsi tu tak brzy. Mohla bys mi s tím pomoci?“ Kate ukázala na dvacetikilové balíky.

„Jasně. Ne, za ten cíp je netahej, budou tě bolet záda,“ varovala Helen Kate a pospíchala, aby jí zabránila v dalším neúspěšném pokusu. „Proč to neudělal Luis? Copak dneska nepřišel do práce?“ Helen se ptala na dalšího zaměstnance, který měl službu.

„Dodávka přijela, když už byl Luis pryč. Chtěla jsem počkat na tebe, ale jeden zákazník se mi tu přes to málem natáhl, a tak se musím alespoň tvářit, že ty zatracené pytle hned odklidím,“ vysvětlovala Kate.

„Já se postarám o mouku a ty mi zatím připravíš svačinu,“ navrhla Helen mazaně, když se skláněla k prvnímu pytli.

„Platí,“ odpověděla Kate vděčně a s úsměvem na tváři pospíchala do krámu. Helen počkala, než Kate zmizí. Pak pytel bez velké námahy popadla a přehodila si ho přes rameno. Došourala se s ním do skladu, otevřela ho a odsypala z něj trochu mouky do menší plastové nádoby, kterou Kate používala v kuchyni. Odnesla a úhledně dorovnala zbytek dodávky a Kate jí zatím nalila její oblíbenou bublinkovou růžovou limonádu. Limonáda byla až z Francie, z jedné z mnoha cizích zemí, které Helen zoufale toužila spatřit.

„Víš, mě ani tak neštve, že právě takový hubeňour jako ty má

tak neskutečnou sílu,“ poznamenala Kate, zatímco krájela třešně a sýr na Heleniny chlebičky. „Mě nejvíc vytáčí, že se nikdy nezadýcháš. Ani v *tombler* vedru.“

„Zadýchám,“ lhala Helen.

„Ty vzdycháš. To je rozdíl.“

„Prostě mám jen větší plíce než ty.“

„Ale když jsi vyšší, tak taky potřebuješ *víc* kyslíku, ne?“

Přířukly si limonádou a po douškách ji upíjely. Kate byla o něco menší a baculatější než Helen, ale to ještě rozhodně neznamenalo, že by snad byla malá nebo tlustá. Helen si při pohledu na ni pokaždé vzpomněla na slovo *zaftig*. Měla mlhavý dojem, že to znamená něco jako „pěkné křivky“. Raději to ale nikdy nevyřekla nahlas, aby se Kate nedotkla.

„Bude dneska večer knižní klub?“ zeptala se Helen.

„Hmm. Ale pochybuju, že si tu někdo bude chtít povídat o Kunderovi,“ ušklíbla se Kate a zacinkala kostkami ledu ve své sklenici.

„Proč? Čerstvý drby?“

„Zatraceně čerstvý. Na ostrov se zrovna přistěhovala jedna bláznivá velká rodina.“

„Myslíš ty ze Sconsetu?“ ujistila se Helen. Kate přikývla a Helen obrátila oči v sloup.

„Hohó! Takže slečinka je na to, aby tu s námi drbala, moc nóbí?“ škádlila ji Kate a špláchla po ní limonádou, která jí zbyla na dně sklenice.

Helen z legrace vypískla. Na Kate zazvonilo několik zákazníků. Obsloužila je, ale hned se vrátila, aby si mohly povídat.

„Ne. Já prostě jen nevidím nic tak zvláštního na tom, když si velká rodina koupí velký dům. Zvlášť jestli v něm zůstanou celoročně. Připadá mi to mnohem přirozenější, než když si nějaký párek bohatých staroušků opatří na léto vilu, co je tak rozlehlá, že se v ní jeden druhému ztratí cestou ke schránce.“

„To máš pravdu,“ připustila Kate. „Ale stejně bych čekala, že

tě ti Délosovi budou zajímat. S některými z nich budeš skládat zkoušky.“

Helen zůstala stát jako přikovaná a jméno *Délos* jí zběsile vířilo v hlavě. Nic jí neříkalo. Jak by taky mohlo? Přesto jí ho jakási ozvěna v jejím mozku neustále opakovala. „Délos, Délos,“ pořád dokola.

„Lennie? Kdepak se nám to touláš?“ zeptala se Kate. Jejich rozhovor přerušili první členové knižního klubu, kteří dorazili o něco dřív. Byli celí napnutí a hlavy měli plné všemožných divokých domněnek a představ.

Kateina předpověď se do puntíku vyplnila. *Nesnesitelná lehkost bytí* v konkurenci se zprávami o nových celoročních obyvatelích ostrova neměla nejmenší šanci. Rozhodně ne od chvíle, kdy skupinka hostů odhalila, že se sem nová rodina sice stěhuje ze Španělska, ale původně jde o lidi z Bostonu, kteří se před třemi roky přesunuli do Evropy, aby měli blíž ke své širší rodině. A teď se zase najednou vrací do Států. Právě to „najednou“ se probíralo nejpodrobněji a nejdéle. Sekretářka školy se před několika členy klubu zmínila, že rodiče zapsali děti mnohem později, než je povoleno, takže nejspíš někoho uplatili. Navíc věděla, že rodina uzavřela nejrůznější zvláštní smlouvy s lodními přepravci, aby jim narychlo převezli nábytek. Vypadalo to, že Délosovi měli cestou ze Španělska vážně nakvap, a celý knižní klub se shodl, že se určitě z nějakého důvodu rozhádali s příbuznými.

Helen si ze snůšky domněnek a klepů dokázala vyvodit jediné: Rodina Délosových bude značně neobvyklá. Patří do ní dva otcové – bratři – jejich mladší sestra, jedna matka (jeden z otců je vdovec) a pět dětí. Všichni žijí společně v jednom domě a všichni jsou neuvěřitelně inteligentní, krásní a bohatí. Helen zaslechla i fámy, které Délosovým přisuzovaly skoro nadpřirozené schopnosti, a zakoulela očima. Tohle se už nedalo vydržet.

Stoupla si ke kase a pokoušela se ignorovat vzrušený šepot,

ale nešlo to. Zbystřila pokaždé, jakmile některý z hostů vyslovil jméno někoho od Délosových. Případalo jí, jako by hosté ani nešeptali, ale spíš křičeli, a dráždilo ji to. Odešla od kasy a rovnala časopisy na stojanu, aby si zaměstnala ruce.

Otřela police a dosypala sklenice s bonbony. Teď už věděla, že Délosovi nemají žádné malé děti. *Hektor je o rok starší než Jason a Ariadna, což jsou dvojčata, a Lucas a Cassandra jsou bratr a sestra, bratranec a sestřenice těch tří.*

Vyměnila květinám vodu a obsloužila několik zákazníků. *Hektor nepříjde první den do školy, protože zůstal ve Španělsku s tetou Pandorou, ale nikdo ve městě netuší proč.*

Helen si navlékla pár gumových rukavic, které jí sahaly až k ramenům, a dlouhou zástěru a vybrala z odpadků zatoulané recyklovatelné obaly. *Lucas, Jason a Ariadna půjdou všichni do naší třídy. Takže si jich užiju až dost. Cassandra je nejmladší, je jí teprve čtrnáct, půjde do prváku.*

Helen odešla do kuchyně a naskládala nádobí do myčky. Vytrřela mopem podlahy a pustila se do počítání tržby. *Lucas je divné jméno. Celé je to nějaké divné. Úplně to z toho čiší. Smrdí to nějakou čertovinou.*

„Lennie?“

„Co?! Tati! Nevidíš, že počítám?“ Helen bouchla rukama do pultu, až na něm nadskočily sloupky čtvrtáků. Jerry jí smířlivě ukázal roztažené dlaně.

„Zítra začíná škola,“ připomněl jí tím úplně nejlaskavějším tónem.

„Já vím,“ odpověděla nepřítomně. Stále se cítila podivně podrážděná, ale nechtěla být hrubá na tátu.

„Je skoro jedenáct, zlato,“ řekl. Kate zaslechla nějaké zvuky a vyšla se ze zadu podívat, co se děje.

„Ty jsi ještě tady? Mrzí mě to, Jerry,“ omlouvala se a vypadala zmateně. „Helen, já jsem ti přece říkala, abys v devět zamkla vchod a jela domů.“

Oba si ji pozorně prohlíželi, jak skládá veškeré bankovky a mince do úhledných hromádek.

„Nějak jsem se do toho zabrala,“ vysvětlovala nepřesvědčivě.

Vyměnili si další ustaraný pohled. Kate se ujala počítání tržby místo ní a poslala ji s Jerryem domů. Helen si pořád připadala jako ve snách. Dala Kate pusku na rozloučenou a přemýšlela, jak je možné, že v nejmenším netuší, co tu poslední tři hodiny dělala.

Jerry připevnil Helenino kolo na zadek džípu a beze slova nastartoval. Cestou domů se na Helen několikrát letmo koukl, ale neřekl jediné slovo, dokud nezastavili na příjezdové cestě.

„Jedla jsi?“ zeptal se jemně a povytáhl obočí.

„Ne... Jo?“ Helen neměla nejmenší ponětí, co nebo kdy naposledy snědla. Matně si vzpomínala, že pro ni Kate krájela nějaké třešně.

„Jsi nervózní, že zase začne škola? Třeťák je nejlepší.“

„Nejspíš to bude tím,“ odpověděla nepřítomně. Jerry se na ni znovu podíval, skousl si spodní ret a dlouze si odfoukl.

„Říkal jsem si, že by sis možná měla promluvit s doktorem Cunninghamem o těch lécích proti úzkosti. Víš, o těch prášcích pro lidi, co se necítí dobře v davu. Agorafobie! Tak se to jmenuje,“ vyhrkl, jakmile si vzpomněl. „Myslíš, že by ti to mohlo pomoci?“

Helen se usmála a pohrála si s přívěskem na řetízku. „Asi ne, tati. Já se mezi cizími lidmi nebojím, jsem jenom trochu nesmělá.“

Věděla, že lže. Nebyla to jen nesmělost. Pokaždé když nějakým způsobem vyčnívala a kdy k sobě, byť i třeba neúmyslně, přitáhla pozornost, ji přepadaly ukrutné bolesti v břiše. Jako při silné střevní chřipce nebo při urputných menstruačních křečích – ale než by to prozradila otci, to by si snad raději zapálila vlasy.

„A nezpůsobuje ti ta tvoje nesmělost nějaké potíže? Vím, že

o tom nikdy nemluvíš, ale chtěla bys, abych ti nějak pomohl? Protože já se bojím, že tě to vážně omezuje...“ Jerry se vrátil k jednomu z jejich nejstarších sporů, ale Helen mu skočila do řeči. „Jsem v naprostém pořádku! Vážně. Nepůjdu za doktorem Cunninghamem a nepotřebuju žádný prášky. Víš, co bych chtěla? Jít domů a najíst se,“ ubezpečila ho spěšně. Vyskočila z Pašíka.

Táta se nepatrně pousmál a pozoroval, jak Helen sundává z háku na zadku džípu staromódní těžké kolo a staví ho na zem. Energicky zacinkala zvonkem na řídítkách a zazubila se.

„Koukej, jsem ve formě,“ zavolala.

„Kdyby sis dokázala představit, jak těžké by bylo, cos právě předvedla, pro běžnou holku tvého věku, pak bys možná pochopila, co se ti snažím vysvětlit. Ty nejsi obyčejná holka, Helen. Snažíš se tak vypadat, ale nejsi. Ty jsi jako *ona*,“ dodal unaveným hlasem.

Helen po sté proklela svou matku, na niž se ani nepamatovala, za to, jak zlomila tátovo laskavé srdce. Jak mohla opustit takhle skvělého chlapa? A bez jediného slova na rozloučenou? Bez toho, že by mu nechala nějakou fotku na památku?

„Vyhrál jsi! Nejsem obyčejná holka, jsem naprosto jedinečná – stejně jako všechny ostatní,“ popichovala ho a snažila se mu pozvednout náladu. Odvedla kolo ke garáži a cestou do táty šťouchla bokem. „Tak co tam pro nás máš k snědku? Umírám hlady a tenhle týden jsi kuchyňský otrok ty.“